

ת"פ 14673/04/20 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד יקיר עזרא-בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 14673-04-20 מדינת ישראל נ' עזרא

בפני בעניין:	כבוד השופט יניב בן הרוש המאשימה	מדינת ישראל-תביעות נגב ע"י ב"כ עוה"ד שירה רוג ועו"ד מאירי לב
נגד הנאשם		יקיר עזרא-בעצמו ע"י ב"כ עוה"ד יוחאי פרץ

גזר דין

1. ביום 19.9.21 הורשע הנאשם על ידי כב' השופט אבישי כהן. במסגרת ההסדר הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של תגרה לפי **סעיף 191 לחוק העונשין**, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 1.8.22 בעקבות סכסוך עסקי שהתגלע בין הנאשם לת' ד' (להלן: "**המתלונן**"), התפתחה תגרה, והנאשם נשך את אוזנו השמאלית של המתלונן וחתך אותה בשיניו.

תמצית תסקיר שירות המבחן

3. בתסקירו מיום 24.4.22 סקר שירות המבחן את אורחות חי הנאשם, מצבו התעסוקתי והמשפחתי. הנאשם בן 38, נשוי ואב לשלושה ילדים קטינים, עוסק בעסקי הנדל"ן כ-15 שנים והינו בן משפחה של המתלונן. הנאשם הביע צער ולקח אחריות מלאה על מעשיו. שירות המבחן התרשם כי מדובר באירוע יחיד בחייו של נאשם נורמטיבי ושומר חוק אשר ההליך מהווה עבורו הרתעה וכי אין בעניינו נזקקות טיפוליות. שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעת הנאשם והטלת ענישה שיקומית בדמות צו של"צ.

טיעוני הצדדים:

4. ב"כ המאשימה, תיארה את העבירות שבוצעו על ידי הנאשם והתנגדה לביטול הרשעתו והפנתה לרע"פ 3224/19 **אדם אביב נ' מדינת ישראל**. המאשימה סברה כי בנסיבות התיק מתחם הענישה הראוי, נע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות ועתרה להטלת מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי בסך 8,000 ₪ למתלונן.
5. ב"כ הנאשם, ציין כי מדובר בנאשם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי אשר כיום נמצא בקשר טוב עם המתלונן.

ב"כ הנאשם עתר, תוך הפנייה לפסיקה, לביטול הרשעתו לאור חשש ממשי לפגיעה בפרנסתו, שתיגרם עקב שלילת רישיון התיווך והפסקת עבודתו בחברת "נתן" המנהלת את נכסי המקרקעין של רשות האוכלוסין, אך לא תמך טענתו במסמכים כלשהם. טען כי הטלת שעות לתועלת הציבור משרתת טוב יותר את האינטרס הציבורי.

6. הנאשם הביע צער על מעשיו, תיאר את הפגיעה בפרנסתו ובתדמיתו ככל שהרשעתו בדין תוותר על כנה.

ביטול הרשעה:

7. בהתאם לסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"), לסעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "פקודת המבחן") ולסעיף 71א לחוק העונשין, בית המשפט מוסמך ליתן צו מבחן או צו לשירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעה.

8. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** נקבע, כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ככלל, יש להימנע מביטול הרשעה על מנת שלא לפגוע בחובת מיצוי הדין עם עבריינים (ראו ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**), וכן על מנת שלא לגרום לפגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים. (ראו ע"פ 1082/06 **מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל**)

9. ההלכה היא כי על המבקש לבטל את הרשעתו הנטל להוכיח כי מתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים. הראשון, הוא שההרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקומו. והשני, הוא שסוג העבירה מאפשר בנסיבות המקרה לבטל את ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ובראשם התועלת שתושג לאינטרס הציבורי חברתי מההרשעה (ע"פ 4318/20 **מדינת ישראל נ' אלון חסן**)

10. על המבקש להוכיח נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו כתוצאה מהרשעתו, כאשר גם להוכחת פגיעה הנוגעת לפרנסתו קיים נטל ההוכחה מכביד. כך למשל, נקבע ברע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל**:

"החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם ... ולטעמי אין די בהצגת הסכם עבודה, לפיו הרשעה בפלילים עשויה להשליך על תעסוקתו העתידית של המבקש."

11. הנזק לו טוען המבקש הוא פגיעה בפרנסתו עקב הרשעתו בדין, משום שזו לטענתו עלולה להוביל לשלילת רישיון התיווך במקרקעין אותו מחזיק כחמש עשרה שנים, לפגיעה בעבודתו ובתדמיתו מול רשויות ממשלתיות ובנכסים ציבוריים.

12. סעיף 14א לחוק המתווכים במקרקעין תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המתווכים") מונה מקרים העולים לכדי

עבירת משמעת. בסעיף 14א(5) נקבע כי עבירת משמעת יכולה להתקיים בין השאר מקום בו מתווך: "הורשע בפסק דין סופי, בין בישראל ובין מחוץ לישראל, בעבירה שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי לעסוק בתיווך במקרקעין."

13. ודוק, לא כל הרשעה בפלילים עולה לכדי עבירת משמעת, כי אם רק עבירה "שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי לעסוק בתיווך במקרקעין". הנה כי כן, השאלה אם העבירה שבענייננו הינה כזו תוכרע על ידי ועדת המשמעת.

14. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע לא אחת כי ככל ששאלת הפגיעה בעיסוק תלויה בהחלטת ועדה מקצועית, הרי שהאינטרס הציבורי מחייב להותיר בידי אותה ועדה את החלטה בדבר כשירות אותו אדם לעסוק במקצוע. ובעניין זה ראו למשל רע"פ 923/19 פלונית נ' מדינת ישראל שם קבע בית המשפט העליון בעניינה של עורכת דין כי:

"אני סבור כי גם אם עלולה להיפגע יכולתה של המבקשת לשמש עורכת דין, יש להותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי נאשם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים, מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המוסמכים לכך [...] הדברים נכונים ביתר שאת, במקרה שלפנינו בו המבקשת רוצה להמשיך לעסוק בעריכת דין לאחר מעשיה החמורים"

15. באותו עניין ממש נקבע בענייניו של סטודנט לרפואה במסגרת רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל כי: "אני סבור כי גם אם עלולה להיפגע יכולת המבקש לשמש כרופא בעתיד, צדק בית משפט קמא בכך שהותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המתאימים"

16. הנה כי כן, ההחלטה אם העבירה בה הורשע הנאשם הינה עבירת משמעת: "שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי לעסוק בתיווך במקרקעין", הינה שאלה מקצועית, שהאינטרס הציבורי מחייב כי התשובה עליה תיבחן על הועדה המקצועית הרלוונטית, שלה הכלים וההיכרות עם עולם התיווך והמאפיינים הנחוצים למי שהינו ראוי לעסוק בתיווך.

17. לדיון קונקרטי ביחס למי שטען לפגיעה בעיסוקו כמתווך נוכח הרשעתו בתקיפת אביו ראו הדיון בת"פ 7640-06-13 מדינת ישראל נ' אלזרה, ובהמשך לכך הדיון בערעור במסגרת ע"פ (ב"ש) 58339-07-15 בנימין אלזרה נ' מדינת ישראל, שם דחה בית המשפט המחוזי את ערעור הנאשם על פסק דין מרשיע, בין היתר בגין שאלת אי ההרשעה וקבע כי:

"באשר לנדבך הראשון הנוגע לביטול ההרשעה, הרי לא מצאתי לו יסוד. ביטול הרשעה הינה החריג שבחריג לכלל לפיו מי שחטא בפלילים יורשע [...] כאשר בדין לא מצא בית המשפט קמא כי המקרה שבפנינו נחשב למקרה "חריג שבחריג" המצדיק ביטול ההרשעה"

18. ודוק, עיון בסעיף 14ט לחוק המתווכים במקרקעין מלמד כי גם אם הרשעת הנאשם תעלה לכדי עבירת משמעת, הרי שמכאן ועד לפסילת רישיונו הדרך ארוכה. זאת משום שהחוק צייד את ועדת המשמעת בשלל אמצעים משמעתיים החל מהתראה, נזיפה וקנס, וכלה בהתליית רישיון קצובה וביטול רישיון.

19. הנאשם טען בפני שירות המבחן, כי הוא מנהל ושותף בחברת "נת"מ" ומכהן כדירקטור בחברת הנדל"ן "ז'אקי נדל"ן", במעמד הדיון טען כי הוא עוסק בנכסים עסקיים וציבוריים, מול משרדי ממשלה והרשעתו עלול לפגוע בהעסקתו במקומות העבודה האלה ובתדמית שלו בעיניהם. בעניין זה לא הונחה בפני תשתית ראיתית מספקת שיש בה כדי לתמוך בטענה, ואף לא הוצגו מסמכים בפני שירות המבחן, כפי שנדרש בפסיקה. ובעניין זה, ראו רע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל.

20. כך או אחרת, פגיעה פוטנציאלית גם ככל שמוכחת ביחס למגזר עסקי מסוים, אינה עולה לכדי נזק קונקרטי המצדיק ביטול הרשעה, משום שהוא משאיר פתח בפני הנאשם להמשיך בעיסוקו עם מגזרים עסקיים אחרים.

21. הנה כי כן, הנאשם לא עומד בתנאי הראשון שנקבע בהלכת כתב.

22. בכל הנוגע לתנאי השני של הלכת כתב, הרי שהעבירה שביצע הנאשם - **תגרה שמהלכה נשך את אוזנו של המתלונן וחתך באמצעות שיניו את תנוך אוזנו של המתלונן** - הינה עבירה שלא מאפשרת הימנעות מהרשעה. האינטרס הציבורי שבהגנה על שלום הציבור ובהרתעת הרבים, בעבירות אלימות מכוערות מסוג זה, גובר על פני עניינו הפרטני של הנאשם. ידע כל אדם, כי נשיכת אדם אחר באוזנו עד כדי חיתוך האוזן, אינו מעשה הראוי למחילה עד כדי ביטול הרשעה. התיוג הפלילי בדמות הרשעה נחוץ מאין כמותו במקרים מסוג זה לאינטרס הציבורי.

23. עיינתי בפסיקה שהגיש הסנגור, מדובר בפסיקה מבית משפט השלום שאינה מנחה ואף לא מחייבת ולא מצאתי כי היה יפה לענייננו.

24. זה המקום לציין כי תסקיר שירות המבחן הינו שיקול אחד ממערכת שיקולים נרחבת אותה על בית המשפט לשקול אך הוא אינו מחויב לקבל את המלצות שירות המבחן. (ראו רע"פ 8748/10 **בדר נמירי נ' מדינת ישראל**, פסק דינו של כב' השופט רובינשטיין)

25. סוף דבר אני דוחה את בקשת הנאשם לבטל את הרשעתו.

קביעת מתחם העונש ההולם

26. תיקון מספר 113, סעיף 40ג(א) לחוק העונשין מורה כי בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט

להתחשב בערכים המוגנים, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם:

27. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם במקרה זה הינם שמירה על שלמות הגוף והנפש, שמירה על סדר הציבורי ומהלך החיים התקין. בע"פ 7144/11 **מוחמד מחאמיד נ' מדינת ישראל**, עמד בית המשפט העליון על חומרתה של עבירת התגרה ובין דבריו כינה את המעשים הללו כ"קרבות רחוב" וציין כי אלה יכולים להסתיים באסון מפציעות המשתתפים ועד מותו של אחד מהם. בעניינו מידת הפגיעה בערכים אלו הינה ברף הנמוך חרף פציעתו של המתלונן משום שמדובר בתגרה ספונטנית, קטנה בממדיה שכן הייתה בין שני משתתפים הנאשם והמתלונן, בני אותה משפחה שכלל הנראה כי מידת אשמתם וחלקם בתגרה שווה.

מדיניות הענישה הנוהגת

28. נקודת המוצא בקביעת העונש הראוי למעשי הנאשם היא העונש שקבע המחוקק בעבירת התגרה - שנת מאסר אחת, היינו מדובר בעבירת עוון.

29. מדיניות הענישה הנהוגה מלמדת, כי בעבירת התגרה העונשים נעים בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בעבודות שירות.

א. בע"פ (מחוזי חיפה) 62816-12-17 **ג'מיל קעדאן נ' מדינת ישראל**, שם דחה בית המשפט את עתירתו של נאשם ללא עבר פלילי לאי הרשעה לאחר שהורשע בעבירת תקיפה סתם ובעבירת תגרה והוטלו עליו 3 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 200 ₪.

ב. בת"פ (מחוזי נצרת) 1121/06 **מדינת ישראל נ' גיא פדלון** (26.6.07), שם הורשע נאשם בעבירת תקיפה (עבירה גדולה בחומרתה מעבירת התגרה) לאחר שהשתתף בקטטה בהם הצדדים הלמו ופצעו האחד את השני, והטיל עליו שישה חודשי עבודות שירות, מאסר מותנה קנס - ללא פיצוי למתלונן.

ג. בת"פ (שלום פ"ת) 10151-10-16 **מדינת ישראל נ' גל שמע** (19.7.18), שם הורשע נאשם ללא עבר פלילי, בעבירת של תגרה שהצדדים לה השתמשו בסכינים ושניהם נותרו פצועים ובתיק מצורף נוסף בעבירת הסגת גבול פלילית ועבירת הגניבה וקבע בית המשפט מתחם ענישה מתחיל במאסר בעבודות שירות עד לשנת מאסר בפועל.

ד. בת"פ (שלום ראשל"צ) 34154-11-14 **מדינת ישראל נ' יניב אב שלום** (7.1.16), שם הורשע נאשם במסגרת הסדר טיעון בעבירת תגרה לאחר שהתקוטט עם אביו החורג והוטל עליו עונש מאסר על תנאי של שלושה חודשים.

ה. בת"פ (שלום ים) 2865/00 **מדינת ישראל נ' גאוי יצחק** (22.6.03), הורשע הנאשם בעבירות רבות וחמורות מעניינו, לאחר הליך גמילה שעבר הנאשם מהתמכרותו לאלכוהול, הטיל בית המשפט עם

הנאשם בגין עבירת התגרה עונש מאסר על תנאי של 12 חודשים.

בחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה:

30. בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה לקחתי בחשבון כי המעשים לא בוצעו לאחר תכנון אלא באופן ספונטני מכיוון שתגרה אירעה לאחר הפגישה מקרית של הנאשם והמתלונן.

31. הנאשם פצע את המתלונן שהיה צריך לעבור הליך של חיבור החלק שנתלש מאוזנו. אולם לטענת ההגנה גם הנאשם נפצע ונגרמו לו שברים בידים. אשר על כן, גם אם מדובר בעבירת תגרה בלבד, הרי שמדובר בעבירת תגרה ברף הגבוה.

32. לאחר שבחנתי את הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה על ידי הנאשם, מידת הפגיעה בערכים אלו, ואת נסיבות ביצוע העבירה, הרי שאני קובע כי מתחם העונש הראוי במקרה זה, נע בין חודשיים מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין שמונה חודשי מאסר שירוצו מאחורי סורג ובריח, זאת לצד רכיבי ענישה אחרים ובהם אף פיצוי המתלונן.

33. הסיבה לכך שמתחם העונש בענייננו לא יכול להתחיל במאסר על תנאי, נטועה במכניזם לקביעת מתחם העונש בהתאם לסעיף 40ט לחוק העונשין. על מנת לקבוע מתחם עונש שתחתיתו מאסר על תנאי, יש הכרח כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה יהיו ברף הנמוך. אלא, שבמסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה בהתאם לסעיף 40ט לחוק העונשין, נתתי דעתי לכך שמדובר בעבירת תגרה ברף הגבוה. אשר על כן, מתחם שתחתיתו מאסר על תנאי, אינו הולם את חומרתה של העבירה שביצע הנאשם. ניתן לתאר בקלות מקרי תגרה קטגוריאליים רבים בהם הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות חמורות הרבה פחות - תגרה ללא נשיכה, תגרה ללא חבלות, תגרה עם חבלות קלות בלבד. לכן, מטעמי גמול, הרתעה ושוויון מתחם שתחתיתו מאסר על תנאי בענייננו אינה עולה בקנה אחד עם אינטרס הציבור.

34. ודוק, השיקול לפיו נגרם נזק משמעותי גם לנאשם עצמו במהלך התגרה, הינו שיקול רלוונטי אך ורק לקביעת העונש הראוי בתוך המתחם בהתאם לסעיף 40יא(3), ולכן אין בשיקול זה כדי להצדיק מתחם ענישה שתחתיתו מאסר על תנאי.

35. יחד עם זאת, בענייננו התביעה עתרה למתחם שתחתיתו מאסר מותנה ואף עתרה לעונש ראוי של מאסר מותנה. דעתי אינה נוחה מעמדת התביעה, משום שמדובר בעבירת תגרה ברף הגבוה, גם מבחינת הכיעור העברייני הכרוך בנשיכת אוזנו של המתלונן, וגם מבחינת התוצאה שהינה חיתוך תנוך אוזנו של המתלונן. ואולם, נדירים המקרים בהם בית המשפט יחמיר מעבר לעמדת התביעה, הן משום שלעיתים בפני התביעה ניצבת תמונה רחבה יותר מפני זו אשר ניצבת בפני בית המשפט והן משום שכלל ידוע הוא שבית המשפט לא ישמש קטגור יותר מן התביעה.

36. לפיכך, ולא בלי התלבטות, וגם אם באופן רגיל ראוי כי מתחם העונש ההולם בתיק תגרה מסוג זה ינוע בין חודשיים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין שמונה חודשי מאסר שירוצו מאחורי סורג וברית, הרי שבעניינו של הנאשם אני קובע, כי המתחם יתחיל ממאסר על תנאי, של"צ ממושך ופיצוי גבוה ויסתיים בשישה חודשי עבודות שירות. ודוק, גם אם לא אחמיר מעמדת התביעה ואטיל עונש עבודות שירות, כפי שהיה ראוי בעניינו, לא אוכל בנסיבות העניין להשלים עם ריצוי צו של"צ בן 100 שעות בלבד.

קביעת העונש ההולם בתוך המתחם

37. לשם קביעת העונש ההולם, בגדרי מתחם העונש, על בית המשפט להידרש לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

א. הנאשם נעדר עבר פלילי, מנהל חיים נורמטיביים ויציב תעסוקתית.

ב. הנאשם הודה במיוחס לו, הביע חרטה ואף מצוי בקשר טוב עם המתלונן.

ג. מתסקיר שירות המבחן עולה כי מיום אירוע בשנת 2019 לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים, וכי אין מדובר בנאשם בעל דפוסי התנהגות אלימים שמצריכים הליך טיפולי.

ד. הנאשם אינו צעיר או מבוגר במיוחד ואף לא בעל מצב רפואי המצדיק התחשבות מיוחדת.

38. לאחר בחינת כלל השיקולים, התרשמתי כי יש לקבוע את העונש הראוי ברף הנמוך של המתחם.

39. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים לעיל, לקולא ולחומרא, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה שהנאשם יעבור במשך כל תקופת התנאי עבירת אלימות מסוג עוון לחוק העונשין.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש מהיום. מאסר זה יופעל במידה שהנאשם יעבור במשך כל תקופת התנאי עבירת אלימות מסוג פשע לחוק העונשין.

ג. הנאשם ירצה 300 שעות של"צ בהתאם לתכנית ששירות המבחן יכין עבורו בתוך 30 יום.

ד. פיצוי למתלונן בסך ₪ 8,000 שישולם עד ליום 1.1.23.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ז חשוון תשפ"ג, 21 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.